

Изпълнен казус
19.06.2020 г.

КАЗУС № 1

A

Ищецът Иван Иванов чрез пълномощника си адвокат Михайлов е предявил пред Окръжен съд – П. искове с правно основание чл. 79 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД срещу Кметство село Н., представлявано от кмета на селото, и срещу Община гр. П, представлявана от кмета на града, в чийто общински район се намира село Н. Претендира се солидарно осъждане на двамата ответници за следните суми: 25 951,81 лв. неизплатено възнаграждение по договор за извършване на строително–ремонтни работи от 19.05.2013 г. със срок за изпълнение 18.10.2013 г. и 1 205,85 лв., представляващо обезщетение за забава в размер на законната лихва за страната върху горепосочената сума за периода 19.10.2013 г. – 02.04.2015 г. В исковата молба, подадена на 15.01.2018 г., се твърди, че ищецът е извършил договорените строително–ремонтни работи в пълен обем, но и към момента на подаване на исковата молба, ответникът Кметство село Н не е изпълнил задълженията си по договора да изплати горепосочените суми.

С писмена молба от 07.04.2018 г., подадена преди размяна на книгата по делото и преписи от която са връчени на ответниците, ищецът заявил, че претендира на основание чл. 79 от ЗЗД сумата 19 126,51 лв. и на основание чл. 92 от ЗЗД сумата 13 852,30 лв., представляваща неустойка за забава, уговорена в договора в размер на 0,1 % за всеки просрочен ден, без уговорен краен предел на същата, като тя се претендира за периода 19.10.2013 г. – 02.04.2015 г.

С допълнителна молба от 09.07.2018 г., с оглед резултатите от извършената съдебна счетоводно–техническа експертиза, ищецът е поискал искът с правно основание чл. 79 от ЗЗД да се счита предявен за сумата 17 138,72 лв., а искът с правно основание чл. 92 от ЗЗД да се счита предявен за сумата 23 278,02 лв., както и да бъде присъдена законната лихва върху двете суми, считано от датата на завеждане на делото до окончателното им изплащане на сумите.

Ответникът Община гр. П чрез процесуалния си представител адвокат Иванов оспорва предявените искове. С отговора на исковата молба е направил възражение за прекомерност на уговорената неустойка, както и за погасяване на вземанията поради изтичане на погасителната давност. В представената писмена защита е развил съображения, че кметът на село Н не е разполагал с правомощията да сключи договора от 19.05.2013 г.

От фактическа страна е установено следното от окръжния съд:

На 19.05.2013 г. между ищеца Иван Иванов и ответникът Кметство село Н е сключен договор, по силата на който ищецът се задължил да извърши ремонт на обектите, посочени в договора, а ответникът се задължил да заплати стойността на извършения ремонт, като договорът е

подписан от кмета на село Н., а в него е уговорена посочената мораторна неустойка.

Също така е било установено, от събраните доказателства писмени, гласни и комплексна съдебна счетоводно-техническа експертиза, че ищецът е изпълнил поетото задължение по договора в уговорения срок, докато ответникът и към момента на подаване на исковата молба не е платил сумата 17 138,72 лв., представляваща стойността на неизплатените строително-ремонтни дейности по сключения договор, като размерът на неустойката върху тази сума е 23 278,02 лв. за периода 19.10.2013 г. – 02.04.2015 г. Ищецът не е ангажирал доказателства за размера на твърдените от него вреди от забавено плащане на задължението.

С решение окръжният съд е приел, че искът по чл. 79 от ЗЗД е основателен, но не е налице солидарна отговорност и е осъдил ответника Кметство село Н да заплати на ищеца 17 138,72 лв., представляваща стойността на извършените, но незаплатени строително-ремонтни работи, като е отхвърлил искът по чл. 92 от ЗЗД, приемайки, че уговорената клауза за неустойка е недействителна поради противоречие с добрите нрави. Присъдена е законната лихва върху главницата и направените разноски по делото. С решението са отхвърлени предявените обективно съединени искове срещу ответника Община гр. П като неоснователни.

Въпроси:

1. Може ли окръжният съд да се произнесе при цена на иска под 25 000 лв. и защо?
2. Как следва да се квалифицира искането, направено с молба от 07.04.2018 г., и защо?
3. Допустимо ли е изменението на исковете, направено с молба от 09.07.2018 г., и защо? Напишете диспозитива на съдебния акт по това искане. Подлежи ли на обжалване евентуалният отказ на съда да допусне изменението?
4. Допустимо ли е съдът да се произнесе по частичната недействителност на договора по отношение на уговорената неустойка?
5. Основателно ли е възражението за прекомерност на неустойката? Кой носи доказателствената тежест за установяване на това възражение?
6. Основателно ли е възражението за погасяване на задълженията поради изтичане на погасителна давност?
7. Дължи ли се законна лихва върху уговорена по договора неустойка?
8. Допустимо и правилно ли е решението на съда?
9. Какво трябва да бъде решението на апелативния съд при въззивно обжалване на първоинстанционното решение? Напишете диспозитива му.

ОТГОВОРИ :

1. Окръжният съд е бил сезиран с обективно съединени иски за заплащане на следните суми : 25 981.81 лв., представляваща неизплатено възнаграждение по договор за изработка ; 1 205.85 лв., представляваща обезщетение за забавено изпълнение на главното задължение ; 19 126.51 лв., представляваща мораторна неустойка. Към посочения момент спорът между страните е следвало да се разгледа от окръжен съд като първа инстанция, тъй като цената на един от исковите е била по-голяма от 25 000 лв., а подсъдността на останалите две претенции следва да се обоснове на основание чл. 104, т. 6 от ГПК.

В хода на производството ищецът е предприел действия по изменение на размера на иска за заплащане на възнаграждение по договора за изработка, който е бил намален от 25 981.81 лв. на 17 138.72 лв. След като изменението е било допуснато, съдът е следвало да прекрати производството по делото и да го изпрати по подсъдност на съответния районен съд, тъй като спора не му е бил родово подсъден. Произнасянето на окръжния съд по спор, който не му е родово подсъден не съставлява процесуално нарушение, което води до недопустимост на постановено съдебно решение, тъй като разпоредбата на чл. 270, ал. 4 от ГПК предвижда, че „решението на окръжния съд не може да бъде обезсилено само поради това, че искът е бил подсъден на районния съд“. Цитираната разпоредба се прилага и в случаите, при което ответникът е направил възражение за родово неподсъдност/Определение № 949 от 19.07.2013 г. на ВКС по гр. д. № 3559/2013 г., IV г. о., ГК/.

2. В казуса е посочено, че молба от 07.04.2018 г. е подадена до съда преди да е осъществена процедура по размяна на книжа. Предприетите до връчване препис от исковата молба на ответника поправки в основанието и петитума не са ограничени от въведените от законодателя процесуални условия за последващо изменение на иска /решение № 116/28.11.2012 г. по т. д. № 102/2011 г., II т. о./ Предприетите от ищеца изменения на иска до връчване на препис от исковата молба на ответника съставляват поправка на исковата молба, за която не важат ограниченията на чл. 214 ГПК за изменение на иска и на чл. 228 ГПК за заменяне на страна /определение по чл. 274, ал. 3 ГПК № 178/12.03.2012 г., III г. о./

С оглед на горното следва да се приеме, че изменението на размера на вече предявения иск по чл.79, ал.1 от ЗЗД и предявяването на нова претенция, което съставлява промяна в съдържанието на исковата молба са допустими процесуални действия. Искът за неустойка следва да се счита за предявен на 07.04.2018г., а не на 15.01.2018г.

3.Разпоредбата на чл.214, ал.1, изр.2 от ГПК предвижда, че „до приключване на съдебното дирене в първата инстанция ищецът може да измени само размера на предявения иск, както и да премине от установителен иск към осъдителен и обратно“. По отношение на иска с правно основание чл.79 от ЗЗД е предприето намаление на неговия размер, а този за неустойка неговото увеличение. Изменението е допустимо, тъй като е предприето преди приключване на съдебното дирене пред първоинстанционния съд, като същевременно няма промяна в основанието на предявените искове.

На въззивно обжалване подлежи само определението, с което се отхвърля искане за увеличение на иск, който не е предявен като частичен/т.7б от ТР№1/2013г. на ОСГТК по т.д.№1/2013г./ .В процесния случай това означава, че евентуалният отказ на съда да допусне увеличение на иска за неустойка може да се обжалва пред съответния въззивен съд.

В случая, в който е направено изявления за намаление на иска ищецът оттегля частично иска си или се отказва от част от иска. Това означава, че съдът следва да укаже на ищеца да уточни вида на процесуалното действие, доколкото когато се съчетава с оттегляне на иска, намалението на иска се нуждае от съгласието на ответника, ако се предприема след първото заседание/чл.232, изр.1 от ГПК/.

Диспозитивът на определението на съда, с което се допуска намаление на иска по чл.79 от ЗЗД следва да изглежда по следния начин :

- Допуска намаление на предявения иск за заплащане на възнаграждение по договор за изработка, като същия да се счита предявен за сумата от 17 138.72лв.
- Прекратява производството по делото поради оттегляне/отказ/ от иска по чл.79 от ЗЗД, за разликата от 17 138.72лв. до 19 126.51лв.

- Определението за прекратяване на делото може да се обжалва в седмичен срок пред ВКС/от връчването или от датата на неговото постановяване, ако страните са присъствали в с.з./

Диспозитивът на определението на съда, с което се допуска увеличение на иска по чл.92 от ЗЗД следва да изглежда по следния начин :

- Допуска увеличение на предявения иск за заплащане на мораторна неустойка, като същият да се счита предявен за сумата от 23 278.02лв.

4. Допустимо ли е съдът да се произнесе по частичната недействителност на договора по отношение на уговорената неустойка?

Съдът може да се произнесе по частичната недействителност на всяка кауза на договора, ако може да се предположи, че сделката би била сключена и без недействителните ѝ части, или когато те са заместени по право от повелителни правила на закона /чл. 26, ал. 4 от ЗЗД/. Посоченото правило важи с пълна сила по отношение на уговорената неустойка, предвид акцесорния характер на това съглашение и неговата независимост спрямо съществените условия на основния договор.

Възражението за прекомерност може да се разгледа в два аспекта – от една страна като основание за нищожност по реда на чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД поради накърняване на добрите нрави, касаещо само тази клауза на договора, или като основание за намаляване на размера на неустойката по реда на чл. 92, ал. 2 от ЗЗД.

В казуса е казано, че ответникът е направил своевременно възражение за прекомерност, като задължение на съда е било да изясни волята му и конкретната му претенция във връзка с него, а това е следвало да се отрази в доклада му по чл. 146 от ГПК.

Комисията оценява уменията на кандидатите да разграничат двете правни понятия от гледна точка на юридическия факт на възникването им и тяхното съдържание, като предвид наличието на висящо производство по тълк.д. № 1/2020 г. на ОСГТК на ВКС, по което все още няма произнасяне, възприема аргументирани становища в двете посоки относно това дали съдът е длъжен служебно да следи за нищожността на правни сделки, които са от значение за решаване на правния спор, или следва да се произнесе по въпроса за нищожността само ако заинтересуваната страна е направила съответно възражение за нищожност, без да оцетява кандидатите за изказаните мнения, но и отчитайки знанията им за наличие на въпрос, решаван противоречиво в практиката.

5. Основателно ли е възражението за прекомерност на неустойката? Кой носи доказателствената тежест за установяване на това възражение?

Две са основните функции на неустойката – обезпечителна и обезщетителна, т.е. тя обезпечава изпълнението на задължението на длъжника и е средства за косвен натиск върху него, като в същото време при неизпълнение служи за обезщетяване на вредите от него. Когато размерът на неустойката е по-голям от размера на претърпените от кредитора вреди, тя може да има и наказателна функция.

Доколкото в случая възникналите облигационни отношения по повод сключения договор за изработка са между правни субекти, които нямат качество на търговци, спорът се разглежда по реда на чл. 92 от ЗЗД.

В ал. 2 на посочената разпоредба са предвидени две алтернативни хипотези, при които уговорената неустойка може да бъде намалена – ако тя е прекомерна в сравнение с претърпените вреди или ако задължението е изпълнено неправилно или отчасти.

От данните по казуса е видно, че ищецът е изпълнил поетото задължение по договора в уговорения срок, следователно е неприложима втората хипотеза.

По отношение на първата хипотеза трябва да се имат предвид от една страна посочените нейни функции, а от друга страна принципа на справедливостта и недопускане кредиторът да се обогатява прекомерно за сметка на неустойката, дължима от длъжника.

При установяване на фактическия състав на неустойка кредиторът трябва да установи, че такава е била уговорена в съглашение между него и длъжника, че последният не е изпълнил задължението си във вида, за който има предвидена неустойка, но кредиторът няма задължение да докаже, че е претърпял вреди, както и техния размер. Ако длъжникът, ответник по делото, твърди, че неустойката е прекомерно голяма в сравнение с претърпените от кредитора вреди, той носи доказателствената тежест да установи този факт.

От данните по делото е видно, че доказателства за размера на претърпените от ищеца-кредитор действителни вреди от забавеното изпълнение на задължението не са събрани, поради което няма как да бъде извършено съпоставянето им като размер с размера на уговорената неустойка, което води до извод за недоказаност и неоснователност на възражението по чл. 92, ал. 2, пр. 1 от ЗЗД.

Отговор на Въпрос № 6: Основателно ли е възражението за погасяване на задълженията поради изтичане на погасителна давност?

Погасителната давност следва да се разглежда от двете й съществени страни: като определен период от време и като бездействие на носителя на субективното право да го упражни през този период от време. Тя не се

прилага служебно от съда, а по направено възражение на страната. В случая ответникът Община гр. П, чрез процесуалния си представител по делото адвокат Иванов, е направил възражение за погасяване на вземанията поради изтичане на погасителната давност, поради което съдът следва да разгледа възражението.

С писмена молба от 07.04.2018 г., подадена преди размяната на книгата по делото, ищецът е изменил размера на претенцията си по чл. 79 от ЗЗД от 25 951,81 лева на 19 126,51 лева и е допълнил исковата молба, като на основание чл. 92 от ЗЗД е поискал от съда да му бъде присъдена сумата 13 852,30 лева, представляваща неустойка за забава за периода от 19.10.2013 г. до 02.04.2015 г.

Съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. По отношение на главното вземане, произтичащо от неизпълнението на договора за извършване на строително-ремонтни работи, съгласно чл. 110 от ЗЗД давността е петгодишна, а по отношение на вземането за неустойка за забава, съгласно чл. 111, б. „б” от ЗЗД, давността е тригодишна, като по отношение и на двете вземания давностният срок започва да тече от 19.10.2013 г.

Следователно, възражението за погасяване на задълженията поради изтичане на погасителна давност е частично основателно. То е основателно по отношение на вземането за неустойка за забава, тъй като е изтекъл тригодишния давностен срок, считано от 07.04.2018 г. – 07.04.2015 г./претендира се неустойка за периода 19.10.2013 г.-02.04.2015 г./ и неоснователно по отношение на вземането от неизпълнение на договора за строително-ремонтни работи, предявено в рамките на петгодишния давностен срок по чл. 110 от ЗЗД.

Отговор на Въпрос № 7: Дължи ли се законна лихва върху уговорена по договора неустойка?

Страните са уговорили помежду си неустойка за забава на парично задължение, което е различно от законната мораторна лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, поради което се дължи законна лихва върху уговорената по

договора неустойка, тъй като не е налице „анатоцизъм” по смисъла на чл. 10, ал. 3 от ЗЗД.

Отговор на 8 въпрос

Решението на първоинстанционния съд, с което е осъдено кметството да заплати на ищеца Иван Иванов сумата от 17 138.72лв. по предявения иск с правно основание чл. 79 ЗЗД и с което е отхвърлен иска по чл. 92 ЗЗД за сумата 23 278.02лв. е недопустимо. Това е така, тъй като съгласно разпоредбите на чл. 2, ал. 2 и чл. 14 ЗМСМА кметството е административно – териториална единица в общината, а юридическо лице е самата община. По аргумент от противното и при липсата на изрична разпоредба в закона, следва да се приеме, че макар да е административно-териториална единица в общината, кметството не е юридическо лице. След като няма качеството на юридическо лице, то не притежава процесуална правоспособност, доколкото процесуалната правоспособност е признатата от закона възможност едно лице - физическо или юридическо да бъде субект на процесуално правоотношение и страна в исково производство. Липсата на процесуална правоспособност е абсолютна процесуална предпоставка, за наличието или липсата, на която съдът следи служебно. Предвид предявяването на иск срещу ответник, който не разполага с процесуална правоспособност е налице процесуална пречка за разглеждането на иска по същество. Искът е недопустим. Решението постановено по недопустим иск подлежи на обезсилване.

Решението на първоинстанционния съд, с което са отхвърлени исковете срещу общината е допустимо и правилно. Това е така, тъй като общината е оспорила предявените искове като едно от възраженията ѝ е било, че кметът на село Н. не е разполагал с правомощия да сключи договора от 19.05.2013г. Страна в материалното правоотношение, обективизирано в сключения договор за СМР от 19.05.2013г., следва да бъде общината, представлявана от кмета /съгласно чл. 44, ал.1, т.15 от ЗМСМА/. В изложените данни се съдържат твърдения, че договорът е сключен от кметството на село Н. Няма данни да е налице потвърждаване на извършените от пълномощника действия без представителна власт, нито изрично, нито чрез конклюдентни действия. Поради това отговорността на общината не може да бъде ангажирана. Предявените искове срещу нея правилно са отхвърлени.

По предявения с първоначалната искова молба иск с правно основание чл. 86 ЗЗД първоинстанционният съд не се е произнесъл в решението си. Следователно налице е непълнота на съдебното решение, която следва да

се отстрани от този съд по реда на чл. 250 ГПК. Но по делото не се съдържат данни дали се е осъществило допълване на решението, поради това въззивният съд не дължи произнасяне по претенцията по чл. 86 ЗЗД.

Отговор на 9 въпрос

Ищецът има правен интерес да обжалва решението в частта, в която е отхвърлен, предявеният от него иск по чл. 92 ЗЗД срещу кметството на с. Н., както и в частта, в която са отхвърлени, предявените от него искове срещу общината.

Кметството има правен интерес да обжалва решението спрямо него като недопустимо.

С оглед отговора на 8 въпрос, решението срещу кметството е изцяло недопустимо и подлежи на обезсилване, а делото следва да се прекрати от въззивния съд, на основание чл. 270, ал.3 ГПК. Решението срещу общината като правилно следва да бъде потвърдено, на основание чл. 271, ал.1 ГПК. Ищецът следва да бъде осъден да заплати на кметството и на общината направените във въззивното производство разноски.

ДИСПОЗИТИВ:

ОБЕЗСИЛВА решение № от /дата/, постановено по гр.д. № от Окръжен съд **в частта**, в която кметството на село Н. е осъдено да заплати на Иван Иванов сумата от 17 138.72лв. по предявения иск с правно основание чл. 79 ЗЗД, **както и в частта**, в която е отхвърлен предявеният от Иван Иванов против кметството на село Н. иск с правно основание чл. 92 ЗЗД за сумата от 23 278.02лв., ведно със законните лихви върху двете суми, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 15.01.2018г., съответно 07.04.2018г. до окончателното плащане и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото по иска с правно основание чл. 79 ЗЗД за сумата от 17 138.72лв. и по иска с правно основание чл. 92 ЗЗД за сумата от 23 278.02лв., ведно със законните лихви върху двете суми, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 15.01.2018г., съответно 07.04.2018г. до окончателното плащане, по предявени от Иван Иванов срещу кметството на село Н. искове.

ПОТВЪРЖДАВА решение.... **в частта**, в която са отхвърлени, предявените от Иван Иванов против общината искове с правно основание чл. 79 ЗЗД и чл. 92 ЗЗД.

ОСЪЖДА Иван Иванов да заплати на кметство на село Н. разноски в размер на .., на основание чл. 78, ал.4 ГПК.

ОСЪЖДА Иван Иванов да заплати на общината разноси в размер на .., на основание чл. 78, ал.3 ГПК.

Контролен казус
19.06.2020г.

КАЗУС №8

Ищците – М.Ш. и Е. Ш. са ипотекирали свой собствен недвижим имот за обезпечаване изпълнение на задълженията на „И.“ АД по договор за банков кредит от 23.11.2007г. На основание чл. 417 и чл.404 - чл.409 ГПК СРС е издал изпълнителен лист в полза на кредитодателя „Банка...“ АД за сумата от 300 000 лв. заедно с лихви и разноски по делото срещу длъжника /„И“ АД/ по договора за банков кредит. Въз основа на този изпълнителен лист през 2016 година при ЧСИ Ц. е образувано изпълнително дело от „Банка...“ АД - вискател срещу „И.“ АД - длъжник. В резултат на публична продан е издадено възлагателно постановление - влязло в сила на 15.07.2016г., с което имотът на ищците, /който те са ипотекирали за чужд дълг/ е възложен на купувача Г.М.

На 17.02.2016г. ответното дружество „И.“ АД е продало собствената си промишлена сграда с площ по документ 602 000 кв. м. - цех за производство на лекарства, с административен адрес: гр. С. Купувач на имота е „Т.“ ЕООД.

Ищците искат обявяване за недействителен спрямо тях сключеният на 17.02.2016г. между „И.“ АД и „Т.“ ЕООД договор за покупко- продажба, обективиран в нотариален акт №..., том I, н.д. №500/16г.

ВЪПРОСИ:

1. Изхождайки от посочените данни, активно материалноправно легитимирани ли са ищците /ипотекарни длъжници/, да водят иск по чл. 135 ЗЗД? Аргументирайте отговора си.
2. Ако приемете, че ищците са активно материалноправно легитимирани да водят иск по чл. 135 ЗЗД, то посочете от кой момент следва да се счита за възникнало тяхното вземане срещу длъжника „И.“ АД - от момента, в който е усвоен банковият кредит - 23.11.2007г. или от момента, в който е влязло в сила постановлението за възлагане - 15.07.2016г., с което имотът им е възложен на трето лице? Аргументирайте отговора си.
3. В зависимост от отговора, който сте дали на предходния въпрос, /от кой момент е възникнало вземането на ищците/ и изхождайки, че сделката между ответниците е сключена на 17.02.2016г., посочете правната квалификация на иска - чл. 135, ал.1 ЗЗД или чл. 135, ал.3 ЗЗД?
4. В производството по Павловия иск трябва ли вземането на кредитора да е ликвидно и изискуемо? Трябва ли предварително да бъде установено с влязло в сила решение? Посочете предпоставките, за да бъде уважен иска с правно основание чл. 135, ал.1 ЗЗД и как се разпределя доказателствената тежест по чл. 135, ал.1 и ал.2 ЗЗД?
5. Посочете, ако сделката, която ищецът иска да бъде обявена за недействителна спрямо него, има възмезден характер, то може ли да се счита, че е налице увреждащо кредитора действие? Аргументирайте отговора си. При предявен иск по чл. 135, ал.1 ЗЗД подлежи ли на изследване от съда обстоятелството дали по сделката, чиято относителна недействителност се претендира, приобретателят е платил цена?
6. Прилага ли се оборимата презумпция по чл. 135, ал.2 ЗЗД и по отношение на юридически лица? Ако отговорът ви е положителен, дайте пример.
7. Напишете диспозитив на първоинстанционно решение, с което съдът уважава иск с правно основание чл. 135, ал.1 ЗЗД.

Контролен лист
19.06.2020
А Н

КАЗУС №7

Ищецът – П.П. е предявил иск, с който е оспорил заповед №737 от 15.08.2016г., с която му е било наложено дисциплинарно наказание – уволнение, на основание чл. 190, т.2 КТ. Позовал се е на следните основания за незаконосъобразност на издадената заповед: не е бил допуснат до работа в деня на явяването му да заеме длъжността, на която е бил възстановен с влязлото в сила съдебно решение, с което е било отменено предходно негово уволнение; тъй като не бил допуснат до работа, е счел, че за него не е съществувало задължение за явяване в следващите работни дни.

Ответникът – СОУ, чрез процесуалния си представител, с отговора, подаден в срока по чл. 131 ГПК, е възразил, че исковата претенция е погасена по давност. Посочил е, че ищецът се е явил на работа на 02.08.2016г., като със заповед №730/02.08.2016г. е било постановено възстановяване на ищеца на длъжност „младши учител“ в ответното училище, но той не се е явил в следващите дни, поради което е бил дисциплинарно уволнен.

Първоинстанционният съд /СРС/ е уважил предявеният иск с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 КТ. Приел е, че ищецът еднократно се е явил на работа, но без да има намерението да я заеме по смисъла на чл. 345, ал.1 КТ, поради което и с изтичането на 14-дневния срок трудовото му правоотношение е било прекратено по смисъла на закона. Приел е, че към датата на издаването на заповедта за налагане на дисциплинарното наказание страните не са били в трудово правоотношение, но доколкото заповедта за уволнение съществува обективно в правния мир, то същата следва да бъде призната за незаконна и отменена. Уважил е иска с правно основание чл. 344, ал.1, т.3 КТ, като е осъдил ответника да заплати на ищеца обезщетение по чл. 225, ал.1 КТ за период от 6 месеца - 16.08.2016г. - 16.02.2017г.

Срещу решението е била подадена въззивна жалба от ответника, който го е оспорил, като е релевирал следните доводи: От първоинстанционния съд са били разгледани факти и възражения за незаконосъобразност на уволнението, които не са били заявени от ищеца. Възразил е за недопустимост на решението по иска с правно основание чл.344, ал.1, т.3, вр. с чл.225, ал.1 от КТ за частта от исковия период от време 02.12.2016г. - 16.02.2017г. – настъпила след приключване на съдебното дирене пред първата инстанция.

Въззивният съд /СГС/ е приел, че исковата претенция е уважена, въз основа на факти, които не са били въведени от ищеца в исковата молба. Приел е, че ищецът се е явил на 02.08.2016г. в ответното училище, за което е била издадена заповед №730/02.08.2016г., с която е било постановено възстановяването му на длъжност „младши учител“ в ответното училище.

Приел е, че предвид създадената организация на работа в ответното училище през времето на лятната ваканция, ищецът е следвало да се яви за дежурство на следващия ден - 03.08.2016г., за да упражни трудовите функции. Приел е, че от представените по делото от ответника констативни протоколи от 03.08.2016г., 04.08.2016г., 05.08.2016г. и 08.08.2016г., се е установило, че в продължение на повече от 2, /а именно - 4/ работни дни ищецът не се е явявал на работа, поради което е приел, че е налице законосъобразно уволнение.

ВЪПРОСИ:

1.Какво е решението на първата инстанция – недопустимо или неправилно, ако се е произнесла по въпроса за незаконосъобразността на уволнението, основано на факти, които не са заявени от ищеца с исковата молба?

2.Необходимо ли е издаването на нарочен акт от страна на работодателя за възстановяването на служителя на длъжността? Аргументирайте вашия отговор.

3.Как се разпределя доказателствената тежест при предявен иск с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 КТ? Какъв е видът на този иск?

4.В какъв срок се предявява иска с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 КТ за отмяна на заповед, с която е наложено дисциплинарно наказание? Кой е началният момент, от който започва да тече давностният срок за предявяването му?

5.Като се има в предвид, че първата инстанция е уважила иска с правно основание чл. 344, ал.1, т.3 вр. чл. 225, ал.1 КТ за целия претендиран период от 6 месеца, то отговорете на въпроса: при положение, че част от периода от време /02.12.2016г. - 16.02.2017г./ настъпва след приключване на съдебното дирене пред първата инстанция до какво води този факт – до недопустимост на решението на първата инстанция в тази част или би обусловил евентуално само неоснователност на претенцията за ненастъпилата част от исковия период? В зависимост от Вашия отговор, напишете диспозитив на въззивно решение само по този иск.

6.Напишете диспозитив на въззивно решение, с което след отмяна на първоинстанционното решение, с което е уважен иска с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 КТ, въззивният съд не уважава претенцията. При положение, че цената на иска с правно основание чл. 344, ал.1, т.3, вр. с чл. 225, ал.1 от КТ е под 5000лв. подлежи ли на касационно обжалване въззивното решение, с което се отхвърлят изцяло предявените иски с правно основание чл. 344, ал.1, т.1, т.2, т.3, вр. с чл. 225, ал.1 КТ?